

Äfv. *Föra af* (utom i bem. 4.). — *Afförande*, n. 4. (i alla bem.) o. *Afföring*, f. 2. (helst i bem. 5. o. 4.).

AFFÖRANDE, a. p. 1. (läk.) *A. medel*, som rensar magen.

AFFÖRINGSMEDEL, n. 5. (läk.) Se föreg. — *Syn.* Afförande medel, Laxativ, Purgativ.

AFFÖSA, v. a. 2. Se *Bortfösa*. — Äfv. *Fösa af*. — *Affösande*, n. 4.

AFGARFVA, v. a. 1. Sluta garfningen af någon viss mängd hudar, som på samma gång beredas. — *Afgarfvande*, n. 4. o. *Afgarfning*, f. 2.

AFGE, förkortad form af verbet *Afgifva*.

AFGIFT, f. 3. En summa penningar eller vissa varor, som till följe af stadgande eller åtaggen skyldighet måste erläggas för åtnjutandet af någon förmån. *A. för arrende*, för brännvinsbränning, vid inträdet i en orden, vid passerandet af ett slussverk, en bro, o. s. v. — *Syn.* Se *Skatt*. — *Ss.* *A-sbelopp*, — *sberäkning*, — *sförhöjning*, m. fl.

AFGIFTSPROCENT, m. 5. Afgift, beräknad efter hundradte af förmögenhet eller inkomst.

AFGIFVA, v. a. 5. (böjes som *Gifva*) 1) (mindre brukl.) Gifva från sig, lemna. — *Syn.* Se *Gifva*. — 2) (i embetsmannastil) Till vederbörande myndighet lemna eller insända (förklaring, svar, utlåtande, berättelse, o. s. v.). — *Afgifvande*, n. 4.

AFGJORD, a. p. 2. 1) Beslutad, bestämd, gifven. *Det är en a. sak, att det lyckas. Taga för a-t, att så sker*. — 2) Obestriddig, fullkomlig. *A. sanning. A. motvilja för någon*.

AFGJORDT, adv. Bestämdt, onekligen.

AFGJUTA, v. a. 5. (böjes som *Gjuta*) Genom gjutning i form, efter modell, afbilda. — Äfv. *Gjuta af*. — *Afgjutande*, n. 4.

AFGJUTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afgjuter. — 2) Den afgjutna pjesen.

AFGLESNA, v. n. 1. (föga brukl.) Småningom glesna. — *Afglesnande*, n. 4.

AFGLIDA, v. n. 5. (böjes som *Glida*) Glida ned ifrån ytan af något. — Äfv. *Glida af*. — *Afglidande*, n. 4.

AFGLÄTTA, v. a. 1. (tekn.) Genom glättningsverktyg göra fullkomligt glatt. — Äfv. *Glätta af*. — *Afglättande*, n. 4.

AFGLÖDGA, v. a. 1. Genom glödning afskilja. — Äfv. *Glödga af*. — *Afglödgande*, n. 4. o. *Afglödgning*, f. 2.

AFGLÖMMA, v. a. 2. Småningom glömma. — Äfv. *Glömma af*. — *Afglömmande*, n. 4.

AFGNAGA, v. a. 3. 1) Gnaga bort ifrån ytan af något. *A. köttet af benen*. — Äfven säges: *A. ett ben*, d. v. s. Gnaga bort och förtära det sista ätbara derpå. — 2) Medelst gnagning småningom afskära. *A. ett rep*. — Äfv. *Gnaga af*. — *Afgnagande*, n. 4. o. *Afgnagning*, f. 2.

AFGNIDA, v. a. 5. (böjes som *Gnida*) 1) Genom gnidning borttaga från ytan af något. *A. rosten af en sax*. — 2) Genom gnidning rengöra. — 3) Gnida något så hårdt, att det brytes af. — Äfv. *Gnida af* (i bem. 1. o. 3.). — *Afgnidande*, n. 4. o. *Afgnidning*, f. 2.

AFGNO, v. a. 2. Se *Afgnida*. — Äfv. *Gno af*. — *Afgnoende*, n. 4.

AFGNUGGA, v. a. 1. Genom gnuggning borttaga från ytan af något. *A. smutsfläckar ifrån en rock*. — Äfv. *Gnugga af*. — *Afgnuggande*, n. 4. o. *Afgnuggning*, f. 2.

AFGRAVERA, v. a. (tekn.) Genom gravering

afbilda. — Äfv. *Gravera af*. — *Afgraverande*, n. 4. o. *Afgravering*, f. 2.

AFGRENA, v. a. (föga brukl.) Skilja grenarna från (t. ex. ett träd).

AFGRUND, m. 5. 1) Vidt och stort (egentl. bottenlöst) djup. *En a. emellan klippor. Hafvets a.* — 2) Nyttjas i fig. mening, för att beteckna en öfverdrifven grad af känslor, passioner, o. s. v. *En a. af last, af brott, af olyckor, af jemmer och nöd*. — 3) (fig.) Helvete. *A-ens furste. En a-ens ande, engel. A-ens straff, qval*. — *Ss.* *A-sande*, — *seld*, — *sfoster*, — *sfurste*, — *splåga*, — *squal*, — *ssmärta*, — *sstraff*.

AFGRUNDSBROTT, n. 5. (poet.) Rysligt brott.

AFGRUNDSHÄR, m. 2. (poet.) Afgrundsandarnes skara.

AFGRUNDSJUP, n. 5. 1) Bottenlöst djup. — 2) (poet.) Helvete.

AFGRUNDSLÄGA, f. 1. (poet.) Brottslig begärelse.

AFGRUNDSLÖJE, n. 4. (poet.) Löje, liknande afgrundsandarnes.

AFGRUNDSPORT, m. 2. Se *Helvetesport*.

AFGRUNDSTANKE, m. 2. pl. — *tankar*. (poet.) Tanke, som tyckes vara fostrad af afgrundens makter.

AFGUD, m. 2. 1) Falsk, inbillad gud. *Hedningarne dyrka a-ar*. — 2) Beläte, bild, stod, som föreställer en falsk gud. — 3) (fig.) Person, som alltför öfverdrifvet hyllas, älskas, beundras. *Hon är hans allt, hans a. Napoleon har varit mängas a.* — *Ss.* *A-aaltare*, — *abeläte*, — *abild*, — *aoffer*, m. fl.

AFGUDA, v. a. 1. (fig.) Öfverdrifvet hylla, älska, beundra.

AFGUDADYRKAN, f. sing. indef. Tro på afgudar och deras dyrkan.

AFGUDADYRKARE, m. 5. En, som dyrkar afgudar.

AFGUDAHUS, n. 5. Se *Afgudatempel*.

AFGUDAPREST, m. 5. En man, som förestår en hednisk gudstjänst och sköter afgudaoffren.

AFGUDASVAR, n. 5. Se *Orakelsvar*.

AFGUDATEMPEL, n. 5. Offentlig byggnad, hvaruti afgudar dyrkas och deras bilder äro uppställda.

AFGUDERI, n. 5. 1) Falska gudars dyrkande. — 2) (fig.) Öfverdrifven kärlek eller beundran, som egnas en person eller sak.

AFGUDISK, a. 2. 1) Som tillhör eller har afseende på afgudadyrkan. — 2) (fig.) Som liknar afgudadyrkan. *A. kärlek*.

AFGULNA, v. n. 1. Småningom gulna.

AFGUNGA, v. a. 1. Genom gungning afbryta. *A. ett bräde*. — Äfv. *Gunga af*.

AFGA, v. n. 2. (böjes som *Gå*) 1) Afresa, fara, skickas ifrån något ställe. *Låta ett bud, en skrifvelse a. till honom. Fartyget afgick i går. Posten afgår i morgon*. (Fig.) *Med döden a., afvida*. — 2) Lemna tjänst, embete. *Han ämnar med första a. från sin syssla*. — 3) (med.) Genom uttömning bortgå ur kroppen. — 4) Minskas i kvantitet och vikt (helst vid beredning eller tillverkning). *Under smältningen a-r alltid något af metallerna*. — 5) Afdragas i räkning. *På ell. från denna summa a-r omkostnadsbeloppet*. — Mindre väl *Gå af*. — *Afgående*, n. 4.

AFGÅNG, m. 2. 1) Afresa, bortfarande, bortskickande från något ställe. *Vid budets, brefvets, fartygets, postens a. A. ifrån skolan till gymnasium*. (Fig.) *A. med döden*, död, frånfälle.